

Het Drentse Landschap

Herder in wolvengebied

"Voor mij als schaapherder is de aanwezigheid van de wolf – of beter gezegd: van wolven – een nieuwe en serieuze uitdaging." Aldus Catrinus Homan, een van beide schaapherders van Het Drentse Landschap. Homan hoedt de schaapskudde Doldersum, van Het Drentse Landschap en Natuurmonumenten. De kudde begraast het Doldersummerveld en het Wapserveld. Deze twee heiden in Nationaal Park Drents-Friese Wold worden als één gebied beheerd, met onder andere een 'gescheperde' schaapskudde: een kudde met een herder. In het Drents-Friese Wold heeft zich onlangs, voor het eerst in 150 jaar, een wolvenpaar gevestigd, en drie wolvenwelpen voortgebracht. "Ik heb in de afgelopen twee jaar al een paar wolvenaanvallen op onze kudde

meegemaakt, met tal van slachtoffers onder onze schapen. Dat maakt me verdrietig. Natuurlijk wil ik de kudde daartegen beschermen. Dat lukt steeds beter. Als herders moeten we leren wat het beste werkt. We passen ons aan, door fouten te maken en te verbeteren. Met vallen en opstaan, voor- en tegenspoed. Er is geen pasklaar antwoord op en geen handleiding voor. Tegelijkertijd hebben we inmiddels veel ervaring opgedaan en wissel ik kennis uit met andere herders en schapenhouders. Ook leren we van herders in landen waar de wolf nooit is weggeweest en men er al eeuwenlang mee samenleeft. Dat kan dus wel. En volgens mij kan dat ook in Nederland. Met geven en nemen zullen we een nieuwe balans vinden, daar ben ik van overtuigd. Maar ik weet ook dat daar

nog vele slapeloze nachten aan vooraf zullen gaan."

Catrinus Homan
Schaapherder

Catrinus Homan met zijn kudde op het Doldersummerveld. (Foto: Hans Dekker)

Het Zuid-Hollands Landschap

Omhoog met het veen dankzij wonderplantje

Door het lage grondwaterpeil zakt de bodem in de Zuid-Hollandse veengebieden soms meer dan een centimeter per jaar. Dat is bedreigend voor planten en dieren en leidt tot een hogere CO₂-uitstoot. Daarom start Stichting Het Zuid-Hollands Landschap het project 'Omhoog met het veen'.

De grond veert in de Veerstalblokboezem langs de Hollandsche IJssel bij Gouda; zoals veenbodems dat van nature doen. Als je door de knieën gaat, zie je hoe fotogeniek de plantjes zijn die hier groeien. Verschillende soorten veenmos, ronde zonnedauw, kleine veenbes; je vindt ze hier nog allemaal. Het veenmosrietland van de Veerstalblokboezem is een uniek stukje Krimpenerwaard. De meeste veengebieden zijn namelijk polder voor polder – of, zoals ze in de Krimpenerwaard zeggen: blok voor blok –

ontgonnen, zodat erop geboerd kon worden. Daarvoor werd, en wordt nog steeds, veel water afgevoerd, want veengebieden zijn drassig. Veenmos is van boven groen, van onder geelbruin. Het groeit verder op de eigen plantenresten, die verteren onder water niet.

Veenmos. (Foto: Diny Buisman)

Zo vormen ze een steeds dikkere laag. Maar als je veen ontwatert, komen de plantenresten in contact met zuurstof en gaan ze verteren. Daardoor daalt de bodem. Op die manier daalde de bodem in de Krimpenerwaard in een paar eeuwen tijd enkele meters.

Veenmos groeit snel en houdt koolstof en water vast. Het Zuid-Hollands Landschap wil plantjes in de Veerstalblokboezem maaïen en de oogst over een perceel in de Berkenwoudse Driehoek uitstrooien. Daar kunnen dan nieuwe veenmossen uit groeien. Dan moeten de omstandigheden er precies goed zijn: niet te nat, niet te droog en het water mag niet te hard en voedselrijk zijn. Dan kan ook daar het veen omhoog.

Maarten Breedveld
Regiohoofd veenweiden